

[Thorkil Kristensen.]

blikket. Jeg finder dog anledning til at gøre to bemærkninger, fordi jeg synes, at det er vigtigt, at de bliver gjort, inden debatten slutter.

For det første er det jo klart for enhver i indland som i udland, at den form for atombevæbning, som der har været tale om med henblik på forsvarsstyrkerne i Danmark, er af en udpræget defensiv karakter. Der har ikke her været tale om en atombevæbning, hvis formål var fra dansk territorium at rette angreb mod andre lande. Der har været tale om en bevæbning, hvis eneste formål var at gøre forsvaret af det danske territorium over for en eventuel angriber mere effektivt, end det ellers ville have været. Det var den ene bemærkning.

Den anden er den, at det her i betænkningen er gentaget, hvad der tidligere har været den form, hvorunder den foreløbige afvisning på dette punkt er givet, nemlig at der under de nuværende forudsætninger ikke er tilslutning til en atombevæbning. Jeg finder anledning til at understrege, at dette spørgsmål i og for sig står åbent. Der er blot ikke under de nuværende forudsætninger mulighed for noget sådant, men når dette ikke er tilfældet, så må hovedvægten i så meget højere grad ligge på det mest bevægelige element i forsvaret og det, som har bedst chancer for øjeblikkelig at være dér, hvor et angreb måtte komme, helst allerede før angriberne kommer i land, nemlig flyvevåbnet, og det fremgår jo klart af de sagkyndiges redegørelser, at flyvevåbnet må anses for at være forfordelt i forhold til de øvrige elementer i vort forsvar.

Chefen for flyvevåbnet, general Ramberg, har afgivet en udførlig redegørelse, som er optrykt i betænkningen. Det forekommer mig, at denne redegørelse må gøre et betydeligt indtryk på den, der læser den med eftertanke, og jeg finder anledning til at understrege, at man ikke kan affærdige flyverchefens bemærkninger med det, som

man så tit hører i debatten om forsvarsproblemerne, nemlig at enhver general gerne vil have så meget som muligt til sit område, for det er udtrykkeligt sagt i forsvarsstyrelsens redegørelse, at forsvarsstyrelsen er enig om, at der burde være større D-dagsstyrker til flyvevåbnet. Det er altså den samlede forsvarsstyrelse, også repræsentanterne for de øvrige værn, som siger dette. Det er med andre ord en samlet forsvarsteknisk vurdering, der her kommer til udtryk.

Jeg finder så meget mere grund til at understrege dette, som det jo fremgår af flyverchefens redegørelse, at man kunne opnå en forholdsmæssigt ret betydelig forøgelse af effektiviteten blot ved at have en 10-15 jagerbombere mere, og da driftsudgiften pr. år kun er godt 1 mill. kr. for hver af disse jagerbombere, ville det sige, at man for ca. 15 mill. kr. kunne have fået en betydelig forøgelse af effektiviteten. Det ville kun have betydet godt og vel 1 pct. mere til forsvaret end det, der nu bliver vedtaget, og jeg finder det beskæmmende, at man ikke i hvert tilfælde har vedtaget denne lille forøgelse. I morgen skal vi i det høje ting drøfte en skattelettelse på ca. 250 mill. kr. samtidig med, at der jo også på tingets bord ligger forskellige udgiftslovsforslag, der stiller større købekraft til rådighed for befolkningen. Når man er så gavmild over for landets borgere med hensyn til ting, der jo hovedsagelig vil gå til forbrug, er det beskæmmende, at man ikke har kunnet ofre 15 mill. kr. mere for at gøre vort forsvar mere effektivt på det punkt, hvor det relativt er svagest. Jeg synes derfor, der er al mulig grund til at give forsvarsstyrelsen ret, når den slutter sine bemærkninger på det punkt med at sige, at dette bør rettes ved første lejlighed.

Må jeg slutte mine betragtninger med at rejse et specielt spørgsmål, som vedrører tjenestetiden. Det er klart fremhævet, at betingelsen for at gennemføre en lavere tjenestetid er, at man får en forøgelse af kvalificerede frivillige styrker til forsvaret,